

Motivation for at skrive om de to køn

Da jeg var ung – jeg blev student i 1968 – var det en del af tidsånden, at der ikke er forskel på de to køn, bortset lige fra kroppens udformning. Der var et opgør med forrige generations markant adskilte kønsmønstre – min mor var f.eks. hjemmegående hustru. Nu skulle både mænd og kvinder have en god uddannelse, og der skulle ikke være forskel på deres karrierer. Konsekvensen for pardannelsen var, at nu skulle det ikke være en maskulin mand og en feminin kvinde, der blev tiltrukket af hver deres modsætning. Nu skulle det være to ligestillede personer, der mødtes på et menneskeligt plan, helt uanset kønsroller. I avisernes spalter hamrede feministerne imod den gammeldags, patriarkalske manderolle, som gjorde mænd – og kun mænd – ansvarlige for krig og forurening og i det hele taget alt ondt. Det betød at hvis jeg, som ung mand, skulle gøre mig attraktiv, så skulle jeg tage afstand fra den gammeldags manderolle og være attraktiv på det menneskelige plan, f.eks. ved at være et godt og venligt og trofast menneske. Det mente jeg at være godt i stand til – med mit særlig store engagement i miljø og naturbevaring måtte jeg være et fund for enhver kvinde i den nye tingenes dagsorden. Sådan så teorien ud. I praksis forholdt det sig helt, helt, helt anderledes.

Det der skabte en modvilje mod feminismen i mig, var feministernes uophørlige trang til at stemple mændene som de onde og kvinderne som de gode. Det var en slags kontraktbrud. Kontrakten – som jeg så den – var at nu skulle mændene holde op med at være patriarkatets fodsoldater; hvis mændene holdt op med det, og arbejdede for gode sager som f.eks. miljøet, så måtte kvinderne jo sige god for os. Det skete ikke. Erfaringen var, at jo mere godt en mand gjorde, jo mere blev han kritiseret af kvinderne. Jeg havde endnu ikke dengang gennemskuet hvilket spil der kørte – nemlig at kvindernes påstand om at være de gode og at være ofre for onde mænds overgreb, er deres vigtigste magtmiddel. Det er et universalmiddel i argumentationen for at kvinder skal have mere magt og mænd mindre. Når så man som mand bryder illusionen om at mændene er de onde, så fratager man kvinderne deres elskede magtmiddel, og så bliver man først rigtig upopulær.

Det forstod jeg endnu ikke dengang. Men der skete noget da jeg kom ind i en personlig krise; jeg havde gjort alt hvad jeg kunne for at være et ordentligt menneske og sætte egne behov til side af hensyn til at skabe de bedst mulige vilkår for en kvinde. Desværre blev jeg betaget af hende, og det tog hun mig meget ilde op; hun behandlede mig som om jeg var det værste afskum. Det blev dråben der fik bægeret til at flyde over. Hvis jeg skulle have fortsat min tankegang om at mænd for at være berettigede til kvinders anerkendelse skulle være gode mennesker efter en kvindelig standard, så ville det have ført mig til en sindssygeanstalt. Skulle jeg leve et liv der var til at holde ud, var der kun én mulighed: at gøre op med ideen om at mænd og kvinder skal måles efter samme målestok og leve efter de samme værdier.

I 1997 var det ”internationalt hjerneår”, og det år hørte jeg et foredrag om hjernen, hvor det fremgik meget tydeligt at mænds og kvinders hjerner er forskellige. Det havde jeg nok anet; men indtil da var det tabu at have den slags tanker. Nu blev det en afgørende forløsning for mig at kunne sige og skrive, at de to køn virkelig er skabt forskellige. Det blev vejen ud af krisen og muligheden for at leve videre som et harmonisk menneske.

Vejen ud af den personlige krise var at skrive en bog om hele denne problemstilling, altså at mænd nærmest blev åndeligt kastrerede af at skulle leve op til kvindelige standarder. I første omgang var det nærmest tænkt som en debatbog, blot med nogle henvisninger til hvad videnskaben siger om medfødte forskelle. Da jeg efter et års arbejde sendte manuskriptet ind til et forlag, faldt det ikke i god jord. Forlagets kvindelige konsulent afviste hele min tankegang og hævdede, at min tekst lod hånt om de videnskabelige grundregler. Hun mente at jeg selektivt havde udvalgt de videnskabelige undersøgelser, der understøtter mine synspunkter. Da jeg ikke i detaljer beskrev de undersøgelser, jeg støttede mig på, kunne læseren ikke vurdere, om undersøgelsen var troværdig, og når jeg kritiserede en undersøgelse, kunne man ikke vide om kritikken var berettiget. Åbenbart var denne kvinde ganske uvillig til at tro på min hovedpåstand om, at de to køn er skabt forskellige.

Jeg konkluderede derfor, at jeg ikke havde gjort arbejdet godt nok, og ikke været grundig nok. Derfor kastede jeg mig ud i en langt mere omfattende litteratursøgning. I løbet af nogle år fik jeg læst så meget, at jeg kunne præsentere et nyt manuskript baseret på læsning af 50.000 sider kompliceret faglitteratur og 10.000 sider skønlitteratur, debatlitteratur m.m. Sideløbende forsøgte jeg at sende nye manuskripter til diverse forlag. De første forlag afviste manuskriptet med nogle få kommentarer om hvad der var galt med det. Men jo mere jeg fik rettet fejlene, jo mere blankt fik jeg afvist manuskriptet, helt uden kommentarer af nogen art. Åbenbart var det sådan, at jo mere skudsikker min argumentation var, jo dårligere syntes forlagene om min tekst. Jeg lærte at overalt på forlagene sidder der personer, der enten er kvinder, eller har indordnet sig under den særlige kvindelige tænkemåde, og det gør at min egen tænkemåde er tabu overalt. En tekst der seriøst går ud fra at de to køn fra fødslen er væsentligt forskellige, accepteres ikke af noget forlag. Andre har i øvrigt gjort helt tilsvarende erfaringer i Sverige, i Tyskland og i USA.

Til sidst var der ikke andet at gøre end at jeg oprettede mit eget forlag. Forlaget Mysis blev oprettet i 2004, så at sige for at omgå den allestedsnærværende feministiske censur, der af al magt forsøger at forhindre den mandlige måde at tænke på i at komme frem. Bogudgivelsen blev betalt af egen lomme.

Resultatet blev så forlagets første bog, med titlen ”To køn – tre sandheder”. For nogle mennesker er det en øjenåbnende oplevelse at læse den; men der er også dele af den, som indeholder temmelig tørt og vanskeligt videnskabeligt stof; sådan måtte det nødvendigvis være, for der findes og fandtes ingen anden litteratur på dansk som omhandler disse emner. Men det har desværre fået nogen til at gå i stå i læsningen.

Nogen spørger, hvad grundlag jeg, en specialist i at bevare frøer, har for at skrive en bog om de to køn. De mener at jeg burde holde mig til noget, jeg har forstand på, og holde mig langt væk fra at skrive om kønnene. Men som det fremgår, så er mit grundlag, at jeg i løbet af seks år har læst 60.000 sider litteratur om emnet – og en masse yderligere litteratur senere hen. De der stadig mener, at jeg bør afholde mig fra at behandle det emne, er personer, der ønsker at udøve censur.

Da bogen udkom i 2004, var den endnu ret enestående. Meget få personer dristede sig til at fremlægge de synspunkter, jeg fremlagde. Mænd var dengang vant til, at når som helst de

dristede sig til at modsige feminister i offentlig debat, blev de ynkeligt sat til vægs. Feministerne kunne altid henvise til en eller anden undersøgelse, hvis resultat modsagde mændene. Men nu var det en ny situation. Jeg havde så solid en faglig basis, at når jeg involverede mig i offentlig debat, så kunne jeg afparere modargumenterne, og en del feminister opdagede mod deres forventning, at de ikke kunne sætte mig til vægs. Derved lærte jeg, at min nyerhvervede lærdom kunne holde. Samtidig var jeg dybt frustreret over, at alle argumenter altid prellede af på feministerne. De kunne aldrig overbevise mig, og jeg kunne aldrig overbevise dem. Hvad var der galt? Hvorfor kunne man aldrig løfte diskussionen op på et højere og mere informeret niveau? Hvorfor var der ingen fornuftsargumenter, der havde nogen virkning?

Igen kom jeg til at mene, at de videnskabelige resultater åbenbart ikke var forklaret godt nok. Min første bog var ikke stærk nok til at trænge igennem den feministiske modstand, og jeg måtte skrive noget endnu mere solidt. Men da jeg på ny gik i gang med det, indså jeg efterhånden, at det førte ingen steder hen. Uanset hvor stærk argumentation man har, uanset hvor solid videnskabelig evidens, vil den aldrig kunne overbevise nogen feminister. Problemet ligger et andet sted.

Jeg måtte gøre mig mange overvejelser om, hvad problemet er, og hvordan emnet skal præsenteres for at man kan komme nogen vegne. Jeg fandt ud af, at der er tre typer af argumenter – nemlig dels om det helt personlige aspekt, dels om hvad man kollektivt er blevet enige om i et socialt miljø, f.eks. blandt kvindesagskvinder, og dels om hvad der kan påvises videnskabeligt. Disse tre typer af argumenter svarer til de tre slags sandheder, som er grundlæggende tema i bogen ”To køn – tre sandheder”.

Hver gang man argumenterer på et af disse niveauer, springer modstanderen over på et af de andre niveauer. Man er derfor nødt til at dække sig ind på alle tre fronter.

Alle disse overvejelser førte frem til at jeg er nødt til at skrive tre bøger, en om de personlige aspekter, en om de kollektive aspekter, og en om de videnskabelige aspekter.

I 2013 udkom så den første bog, om de personlige aspekter. Den hedder ”Alfahan eller tøffelhelte”. Jeg opgav på forhånd at få den vurderet til udgivelse på traditionelle forlag. At få et rigtig godt manuskript sablet ned af personer, der er en meget fjendtligt stemt, er en meget deprimerende og ydmygende oplevelse. Det vil jeg for alt i verden ikke igennem igen. Så endnu en gang blev den udgivet for egen regning.

Denne bog støtter sig stadig en hel del på videnskabelige undersøgelser. Men da den omhandler folks helt personlige oplevelser, må den nødvendigvis også støtte sig på andet input. Meget vigtigt i den forbindelse er et nyt fænomen, der er dukket frem ca. siden årtusindskiftet, nemlig ”scoretrænere”, også kaldet ”dating gurus” eller ”pick up artists”. Det er mænd, især amerikanere, der systematisk har forsøgt at udrede, hvordan en fyr skal bære sig ad med at samle en kvinde op (”pick up”) på f.eks. en bar eller et dansested, og få hende med hjem i seng. Når de har fået erfaring nok i det, underviser de, mod betaling, andre mænd i at lære det samme. Hvad der påviseligt giver bonus når man vil have fat i kvinder, er ting som går meget stærkt imod hvad der er politisk korrekt, og meget stærkt imod den feministiske dagsorden. Den mand der opfører sig feministisk korrekt, får ikke held hos kvinderne. Og de unge fyre der er opdraget af deres mødre til at være rigtig søde

og pæne, forbliver jomfruer i mange år. Det betyder at de kvinder der opdrager mænd til at være søde og pæne og politisk korrekte og til at støtte feminismen, volder meget ondt på disse mænd – det bliver alle de grove og uhøflige, dem der er hårde i filten og egoistiske og småkriminelle, eller ligefrem groft kriminelle, der har mest held med at få kvinderne hjem i seng. Det lyder som en hård påstand, men i min bog bringer jeg belæg for den. Det betyder at feminismen netop gør alting værre – feminismen gør at de mænd, der kunne være gode og givende partnere, bliver gjort så umandige, at ingen kvinder vil have dem. Tilbage bliver netop de mænd, der lever op til feministernes vrangbillede af mænd – de egoistiske eller ligefrem ondsindede. På den måde kommer feminismen til at bekræfte sin egen tese om at mænd generelt er onde. Ikke ligefrem nogen frugtbar vej ud i fremtiden.

Rigtig, rigtig mange mænd sidder tilbage som en slags bænkevarmere. Disse bænkevarmere er netop dem der er opdraget til at være søde og pæne og trofaste. Med et amerikansk slangudtryk kaldes de for vusser. Man hører ikke om dem, for de siger ikke noget – hvem (andre end jeg selv og enkelte andre) tør stå åbent frem og råbe højt, at kvinderne ikke vil have en? Jeg opfatter det som et enormt spild af menneskelige ressourcer at alle disse mænd er gjort til vusser. Det er vor tids undertrykkelse af et helt køn – kvindernes undertrykkelse af mænd. Et hovedformål med min bog er at bringe dem ud af dødvandet og ændre dem fra at være undertrykte vusser til at opføre sig, som det er naturligt for mænd – at blive maskuline igen. Til gavn for både dem selv og for kvinderne.